

"תולדות נבוכדנאצר מלך בבל":

אם יציאת מצרים בשנת 1519 לפנה"ס אז = (ירמיה נב' 12) = בשנת 609 לפנה"ס = 19 לנבוכדנאצר = גלות

בשנת 713 לפנה"ס =
 "ויאמר ישעיהו אל-חזקיהו"
 "שמע דבר-יהנה צבאות"
 "הנה ימים באים"
 "ונשא כל-אשר בביתך"
 "ואשר אצרו אבתיך עד-היום הזה בבל"

"לא-יותר דבר אמר יהוה"
 "ומבניך אשר יצאו ממך"
 "אשר תוליד יקחו"
 "והיו סריסים בהיכל מלך בבל"

"ויאמר חזקיהו אל-ישעיהו"
 "טוב דבר-יהוה אשר דברת"
 "ויאמר כי יהיה שלום ואמת בימי"...
 (ישעיה לט' 5-8)

+ 85 שנה
 בשנת 628 לפנה"ס = "מן-שלוש עשרה שנה ליאשיהו בן-אמון מלך יהודה היה דבר-יהוה אל ירמיהו..."

+ 22 שנה
 בשנת 606 לפנה"ס = "בשנת שלוש למלכות יהויקים": = (דניאל א' 1) = "מלך נבוכדנאצר" ומיד באותה שנה, יצא למסע כיבושים עד מצרים וצר על "ירושלם".

+ 1 שנה
 בשנת 605 לפנה"ס = "שנה 1 לנבוכדנאצר" היא "שנת 4 ליהויקים" = (ירמיה כה' 1) = "בשנה הרבעית ליהויקים בן-יאשיהו מלך יהודה היא השנה הראשנית לנבוכדנאצר מלך בבל": (ירמיה כה' 1). בשנה זו יצא "יהויקים" לגולה לבבל = "עליו עלה נבוכדנאצר מלך בבל ויאסרהו בנחשתיים להליכו בבלה": (דבה"י ב' לו' 6). יחד עמו הוליד "נבוכדנאצר" לבבל = "ומקצת פלי בית-האלהים": (דניאל א' 2).

עוד ציווה "נבוכדנאצר" להביא מיהודה לבבל = "ילדים אשר אין-בהם כל-מאום וטובי מראה ומשפלים בכל-חכמה": = (דניאל א' 4) = כי הם מזרע המלוכה והאצולה וביניהם היו = (דניאל א' 6) = "דניאל חנניה מישאל ועזריה": אותם לימדו = "שנים שלוש": (דניאל א' 5) = דעת ומדע "ולשון פשדים": ולשרת בהיכל המלך במטרה לצרפם אל עתודת החרטומים של חכמי בבל. כנראה היה אז "דניאל בן 18 שנה", למרות שבתיעוד מתואר הוא "ילד": = [גם "שלמה המלך" מתועד = (מלכים א' ג' 7) = "נער קטן"].

הדבר אשר-היה על-ירמיהו = (ירמיה כה' 1) = "על-כל-עם יהודה בשנה הרבעית ליהויקים בן-יאשיהו מלך יהודה היא השנה הראשנית לנבוכדנאצר מלך בבל אשר דבר ירמיהו הנביא על-כל-עם יהודה ואל כל-ישרי ירושלם לאמר":

"מן-שלוש עשרה שנה ליאשיהו בן-אמון מלך יהודה ועד היום הזה שלש ועשרים שנה היה דבר-יהוה אלי"... = (ירמיה כה' 3) = "ואדבר אליכם אשכים ודבר ולא שמעתם"... = (ירמיה כה' 8) = "לכן כה אמר יהוה צבאות יען אשר לא-שמעתם את-דברי הנני שלח ולקחתי את-כל-

משפחות צפון נאם-יהוה ואל-נבוכדנאצר מלך-בבל עבדי והבאתים
 על-הארץ הזאת ועל-ישביה ועל כל-הגוים האלה סביב והחרמתים--
 ושמתיים לשמה ולשרקה ולחרבות עולם והאבדתי מהם קול ששון וקול
 שמחה קול חתן וקול פלה--קול רחים ואור נר והיתה כל-הארץ הזאת
 לחרבה לשמה ועבדו הגוים האלה את-מלך בבל" = (ירמיה כה' 11) =
 "שבעים שנה"...

"והיה כמלאות שבעים שנה" = (ירמיה כה' 12) = "אפקד על-מלך-בבל ועל-
 הגוי ההוא נאם-יהוה את-עונם--ועל-ארץ פשדים ושמתי אתו
 לשממות עולם והבאתי על-הארץ ההיא, את-כל-דברי אשר-דברתי
 עליה--את כל-הכתוב בספר הזה": "אשר-נבא ירמיהו על-כל-הגוים"...

+ 1 שנה

בשנת 604 לפנה"ס = "שנה 2 לנבוכדנאצר" = (דניאל ב' 1) = "חלם חלמות ותתפעם רוחו": ולא
 יכול היה להיזכר בתוכן "חלומו". היה זה "חלום האבן" שחלם
 נבוכדנאצר ומכל חרטומי בבל, רק "דניאל" ידע את תוכן "החלום
 ושברו".

"טוחי הזמן לחלומות במצרים ובבל":

בשנת 1936 לפנה"ס = פתר "יוסף" את = (בראשית מא' 17-24) = "חלום פרעה
 אמנמחאת II" ובכך למעשה הציל את כל שושלות הפרעונים ואת
 קיומה העתידי של מצרים. לכן, הציב אותו "פרעה" לנגיד על כל
 מצרים = "אני פרעה ובלעדיך לא-יגרים איש את-ידו ואת-רגלו--בכל-
 ארץ מצרים": (בראשית מא' 44) ומעמדת שלטון זו יכול היה "יוסף" ליצור
 את "נצח ישראל". "טוח הזמן" משנת "חלום פרעה" ועד שנת "חלום
 האבן של נבוכדנאצר" סימל [אמת]=[9]=1332 שנים לבסס "חזון של
 הפוך ואחרית" כגורל חדש [פתאם]=[8] = (מלאכי ג' 1) = ביעד עתידי רחוק
 "של נצח ישראל"..

אז בשנה 2 לנבוכדנאצר למרות שתוכן "החלום" לא נודע, פתר "דניאל
 לנבוכדנאצר" את "החלום" = (דניאל ב' 31-35) = "אנת מלכא, חזה הוית":
 "אתה המלך חוזה הוית".... "עד די התגזרת אבן די-לא בידין": כאשר
 "אבן שתנתק ולא בידים" תרסק פסל שראשו זהב, חזהו וזרועותיו
 כסף, בטנו וירכיו נחושת ושוקיו ברזל וחרס.

עולה "מפתרון החלום" כי "הפוך היסטורי" יתקיים כאשר "אבן"
 תרסק את "פסלי אמונות ההבל". אז יוכל "אלהים" להקים ממלכת
 "אמונה לנצח" = (דניאל ב' 44) = ובחזון הקץ של גבריאל מתועד טווח לזמן
 זה - משנת "צדק עלמים": (דניאל ט' 24).

"דניאל שליט בבל":

"נבוכדנאצר" שנזכר בתוכן "חלומו", הבין את משמעותו ומיד מינה
 את דניאל שליט בבל = (דניאל ב' 48) = "והשלטה על כל-מדינת בבל":
 בדומה לאותו מינוי שקיבל "יוסף מפרעה".

+ 2 שנים

בשנת 602 לפנה"ס = "שנה 4 לנבוכדנאצר" = (מלכים ב' כד' 1) = "ויהי-לו יהויקים עבד של
 שנים וישב וימרד-בו":

כלומר = "יהויקים גלה בבבל 3 שנים" .. וכאשר = "שב לירושלם מיד מרד נבוכדנאצר" .. למשך "4 שנים" עד יום מותו = "ואחת עשרה שנה מלך בירושלם": (מלכים ב' כג' 36).

+ 3 שנים

בשנת 599 לפנה"ס = "שנה 7 לנבוכדנאצר" = (ירמיה נב' 28) = "בשנת-שבע--יהודים שלשת אלפים ועשרים ושלשה": כנראה יהודים שהוגלו מערי השדה לפני כיבוש "ירושלם" = (מלכים ב' כד' 10) = "בעת ההיא"...

"גלות יהויכין":

+ 1 שנה

בשנת 598-*** לפנה"ס = "מות יהויקים" = "שנה 8 לנבוכדנאצר" = (מלכים ב' כד' 12) = "ויצא יהויכין מלך-יהודה על-מלך בבל הוא ואמו ועבדיו ושָׂרְיוֹ וְסָרִיסָיו וַיִּקַּח אֹתוֹ מֶלֶךְ בָּבֶל בְּשָׁנָה זֹאת צָר" לנבוכדנאצר על ירושלים" וסביר להניח כי "יהויכין בן-יהויקים" = "ושלשה חדשים מלך בירושלם": (מלכים ב' כד' 8) = מלך 3 חדשים בעת המצור עד שיצא "לגולה לבבל". אז "וימלך מלך-בבל את-מתניה דדו תחתיו ויסב את-שמו צדקיהו" כלומר, על "פסא דוד" "בירושלם" המליך "נבוכדנאצר את צדקיהו בן-יאשיהו מתניה דוד יהויכין" = (מלכים ב' כד' 17-20).

באותם ימים, יש לראות את "נבוכדנאצר" כמשמר "פסא דוד" ודורש שלומו של "מקדש I" - כדלקמן:

א. "נבוכדנאצר" החזיר את "יהויקים" למלוך "בירושלם" לאחר גלות של "3 שנים בבבל".

ב. "יהויכין" יצא לגלות ללא הוצאות להורג. הייתה זו גלות מאורגנת של כל בית המלוכה ושל נכבדי יהודה. הגולים יצאו כאילו בנועם למסע ובראשם = "המלך ואת-נשי המלך": (מלכים ב' כד' 15). אליהם הצטרפו למעלה מעשרת אלפים גיבורי חיל חרש ומסגר = (מלכים ב' כד' 14). גלות זו כללה את משפחת = "מרדכי בן יאיר בן-שמעי בן-קיש--איש ימיני אשר הגלה מירושלים עם-הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך-יהודה-אשר הגלה נבוכדנאצר מלך בבל": (מגילת אסתר ב' 6) ומובן מאליה כי "מרדכי" היה אז גם הוא, "נער קטן".

ג. כאמור, המליך "נבוכדנאצר בירושלם את צדקיהו בן-יאשיהו" וזה למרות שמרד "בנבוכדנאצר" במשך 9 שנים ניבא לו "ירמיה" = "אם-יצא תצא אל-שרי מלך-בבל וחייתה נפשך והעיר הזאת לא תשרף באש": (ירמיה לח' 17).

ד. אפשר להניח כי אכן, "נבוכדנאצר" לא התכוון להחריב את "המקדש" אלא חיפש דרך להמשיך את קיום "נצח בית-דוד" וכנראה מאוד רצה לשמר את תפקודו של "המקדש".

"אבישי"

+ 6 שנים

בשנת 592 לפנה"ס = "שנה 14 לנבוכדנאצר" = "שנה 6 לגלות יהויכין" = (יחזקאל ח' 1). "אבישי" הופיע בחזון "יחזקאל" = "ואיש-אחד בתוכם לבש בדים וקסת הספר במתניו": (יחזקאל ט' 2) = לסמן "על-מצחות האנשים הנאנחים בתוך ירושלים": מי לחיים ומי למוות.

+ 3 שָׁנִים

בשנת 589 לפנה"ס = "שָׁנָה 17 לְנְבוּכַדְנֶאֶצַּר" = "שָׁנָה 9 לְצַדְקִיָּהוּ" = "וַיְהִי בְשָׁנַת הַתְּשִׁיעִית לְמַלְכוּ בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי בְּעֶשְׂרֵי לַחֲדָשׁ בָּא נְבוּכַדְנֶאֶצַּר מֶלֶךְ-בָּבֶל הוּא וְכָל-חֵילוֹ עַל-יְרוּשָׁלַם וַיְחַן עָלֶיהָ וַיִּבְנוּ עָלֶיהָ דָּיֵק סָבִיב וַתָּבֵא הָעִיר בְּמִצּוֹר עַד עֶשְׂתֵּי עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמַלְךְ צַדְקִיָּהוּ": (מלכים ב' כח' 1) = (ירמיה לט' 1). סביר לכן להעריך כי המונח = "עַד": = מתעד את תחילת "שָׁנָה 11 לְצַדְקִיָּהוּ", כנובע מעצם חישובי "תְּעוּדַת בֵּית-דָּוִד".

+ 1 שָׁנָה

בשנת 588 לפנה"ס = "שָׁנָה 18 לְנְבוּכַדְנֶאֶצַּר" = "בְּשָׁנַת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה": (ירמיה נב' 29) + "בַּחֲדָשׁ הָרְבִיעִי בַּתְּשַׁעָה לַחֲדָשׁ וַיַּחֲזֵק הָרָעֵב בְּעִיר": (ירמיה נב' 6) = כלומר, "בְּיוֹם ט' בְּתַמּוּז" = "הַבְּקָעָה הָעִיר": (ירמיה לט' 2). לפי-כך, בתחילתה של "שָׁנָה 11 לְצַדְקִיָּהוּ" = (ירמיה נב' 29) = "בְּשָׁנַת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה לְנְבוּכַדְנֶאֶצַּר": "מִקְדָּשׁ I" אכן, עדיין לא חרב, למרות שנכבשה "יְרוּשָׁלַם".

+ יָמִים

בשנת 588 לפנה"ס = "מִירוּשָׁלַם--נֶפֶשׁ שְׁמֹנֶה מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וּשְׁנָיִם": (ירמיה נב' 29) = (כנראה "בַּחֲדָשׁ תַּמּוּז") "שָׁנָה 18 לְנְבוּכַדְנֶאֶצַּר" מתעד "יְרֻמְיָהוּ" באחריות היסטורית כי "מִירוּשָׁלַם" = (ירמיה לט' 14) = יצאו לגולה "832 נֶפֶשׁ" והתיעוד מחייב כי עמם גם "צַדְקִיָּהוּ" ובניו. כלומר, "נְבוּכַדְנֶאֶצַּר" במתכוון החליש את גאוות שארית יהודה "יְרוּשָׁלַם" כאשר הגלה 832 נֶפֶשׁ וכנראה אכן, אז "גָּלָה צַדְקִיָּהוּ הַמֶּלֶךְ" לרבלה. שם, לעיניו הוצאו בניו להורג ונוקרו עיניו = (ירמיה לט' 6-7) = כלומר, "כְּשָׁנָה" לפני חורבן "מִקְדָּשׁ I".

"נָתַן מֶלֶךְ-בָּבֶל שְׂאֵרֵי לַיהוּדָה": = (ירמיה מ' 11).

+ יָמִים

בשנת 588 לפנה"ס = "וַיִּשְׁלַחוּ וַיִּקְחוּ אֶת-יְרֻמְיָהוּ מִחֲצַר הַמְּטָרָה וַיִּתְּנוּ אֹתוֹ אֶל-גְּדַלְיָהוּ בֶן-אֲחִיקֶם בֶּן-שָׁפָן": = (ירמיה לט' 14) = כלומר, כנראה "בַּחֲדָשׁ תַּמּוּז זֶה שָׁנָה 18 לְנְבוּכַדְנֶאֶצַּר" הועבר "יְרֻמְיָהוּ" .. "אֶל-גְּדַלְיָהוּ בֶן-אֲחִיקֶם" ולכן, "אֶז.. בַּחֲדָשׁ תַּמּוּז זֶה.. גְּדַלְיָהוּ בֶן-אֲחִיקֶם" נתמנה כמושל על שארית יהודה. לפי-כך, עיתוי זה למינויו של "גְּדַלְיָה בֶן-אֲחִיקֶם" מעיד על ניסיון נוסף ואחרון של "נְבוּכַדְנֶאֶצַּר" למנוע את חורבן "מִקְדָּשׁ I".

"רָצַח גְּדַלְיָה בֶן-אֲחִיקֶם"...

+ שְׁבוּעוֹת

בשנת 588 לפנה"ס = "וַיְהִי בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי": = (ירמיה מא' 1-2) = "בְּיוֹם ג' בַּחֲדָשׁ תְּשִׁירִי" נרצח "גְּדַלְיָהוּ בֶן-אֲחִיקֶם בְּיַד יִשְׁמַעֵאל בֶּן-נְתַנְיָהוּ" = "שָׁנָה 18 לְנְבוּכַדְנֶאֶצַּר".

"בְּיוֹם הַשְּׁנִי רָצַח שֶׁל 80 אִישׁ":

"וַיְהִי בְיוֹם הַשְּׁנִי לְהַמִּית אֶת-גְּדַלְיָהוּ וְאִישׁ לֹא יָדַע וַיָּבֵאוּ אֲנָשִׁים מִשְׁכֶּם מִשְׁלוֹ וּמִשְׁמֵרוֹן שְׂמָנִים אִישׁ מִגְּלַחֵי זָקֵן וּקְרָעֵי בְּגָדִים וּמִתְגַּדְּדִים וּמִנְחָה וּלְבוֹנָה בְּיָדָם לְהַבִּיא בֵּית יְהוָה": = (ירמיה מא' 4-5) = כלומר, באותם אלה הימים "מִקְדָּשׁ I" עדיין לא חרב והתיעוד כאן מתאר רצח של אותם = (ירמיה מא' 5) = "80 אִישׁ" שבאו להתפלל "בְּמִקְדָּשׁ I" ובידם "מִנְחָה וּלְבוֹנָה לְהַבִּיא בֵּית יְהוָה": כי היה הבית הבנוי...

מתקבל אם-כן על הדעת כי "גְּדַלְיָהוּ בֶן-אֲחִיקֶם" נרצח לפני החורבן. גם מתועד כי מיד אחרי הרצח לקח = "יֹוֹחָנָן בֶּן-קָרַח וְכָל-שְׂרֵי הַחֲזִילִים אֲשֶׁר אִתּוֹ": = (ירמיה מג' 5-6) = "אֶת כָּל-הַנְּפֹשׁ וְאֶת-בָּנוֹת הַמֶּלֶךְ": וירד למצרים.

לעומת שארית זו הנכבדה שירדה למצרים, מתועדת שארית של דלי יכולת ביהודה אותם נתן = (ירמיה נבי' 17) = "נְבוּזַרְאֲדָן רַב-טַבָּחִים לְכַרְמִים וְלִגְבִים": כלומר, לאחר החורבן שארית יהודה הייתה = "וּמִן-הָעַם הַדְּלִים אֲשֶׁר אֵין-לָהֶם מְאוּמָה": (ירמיה לטי' 10).

"החורבן":

אם יציאת מצרים בשנת 1519 לפנה"ס אז = (ירמיה נבי' 12) = בשנת 609 לפנה"ס = 19 לנבוכדנאצר = גלות

+ 1 שנה

בשנת 587 לפנה"ס = "חורבן מקדש I בשנה 19 לנבוכדנאצר" = "430 שנה לחיי המקדש".

"ובחדש החמישי בעשור לחדש היא שנת תשע-עשרה שנה למלך נבוכדנאצר מלך-בבל--בא נבוזראדן רב-טבחים עמד לפני מלך-בבל בירושלם": (ירמיה נבי' 12).

ביום "החורבן" נמצאו רק "72 נפש בירושלם" = (ירמיה נבי' 24-28) = "ויקח רב-טבחים את-שריה כהן הראש ואת-צפניה כהן המשנה--ואת-שלישת שמרי הסף ומן-העיר לקח סריס אחד אשר-היה פקיד על-אנשי המלחמה ושבעה אנשים מראי פני-המלך אשר נמצאו בעיר ואת ספר שר הצבא המצבא את-עם הארץ וששים איש מעם הארץ הנמצאים בתוך העיר ויקח אותם נבוזראדן רב-טבחים וילך אותם אל-מלך בבל רבלתה ויפה אותם מלך בבל וימתם ברבלה בארץ חמת":

"ויגל יהודה מעל אדמתו":

אין תיעוד "היסטורי" חד-משמעי כי רצח "גדליהו בן-אחיקם" בוצע בימים אלה "אחר החורבן". רק בסדר עריכת הספר נראה כי הרצח בוצע = (מלכים ב' כה' 22-26) = כאילו "בשנה 19 לנבוכדנאצר". לעומת זאת "היסטורית", אפשר להעריך כי רצח "גדליהו בן-אחיקם" הוכיח "לנבוכדנאצר" עד כמה חזק כוחה של נבואה ולכן שוכנע כי עליו "לממש בשנה 19 למלכותו את עתיד חלומו ההיסטורי שיביא הפוך בעת קץ" כפי שפטר "דניאל". נכון אם-כן לומר, כי "נבוכדנאצר" אולץ להיות מחריבו של "מקדש I" ולמרות שלא רצה בכך.

"יסוד אבן השתיה" = "הפוך היסטורי":

+ ימים

בשנת 587 לפנה"ס = "שנה 19 לנבוכדנאצר". אין אפשרות לבטל את מחויבות "שריה כהן הראש" לקבור את "לוחות הברית" בין אבני חורבות "המקדש" ולייסד "את-האבן הראשה": = (זכריה ד' 7) = (ישעיה כח' 16) = "אבן בחן": זו "האבן" הנקראת בימינו "אבן השתיה". "אבן" זו היא אבן מלאכותית אותה בנה "שריה כהן הראש" מאבני המקדש החרב והן מלוכדות בחומר בנייה (מלט) להיות כספת ובתוכה הטמין את "לוחות הברית".

לא תהיה זו טעות להעריך כי "נבוכדנאצר" ידע על נבואה זו וודאי מפיו של "דניאל" ואפשר גם לשער כי "תכנית המקדש על המקום הדביר-- זה קדש הקדשים": ידועה הייתה "לנבוכדנאצר". סביר להניח כי גם על דעתו התקבלה המחויבות לקבור את "לוחות הברית" ולייסד "את-האבן הראשה": = "האבן" שייסד "כהן הראש".

לכן אפשר להאמין כי "נבוכדנאצר" נאלץ לקבל על עצמו למלא את צו הנבואה "ההיסטורי" ולהיות "מחריבו של מקדש I" ובכך תיסד "האבן אשר בעת קץ של אחרית תנותק מן ההר" ויתממש אז חלומה "בשנת צדק עלמים".

גם תיעוד זמן החורבן מיוחס "לשנת 19 לנבוכדנאצר" בלבד - ולעומת זאת לא מתועדת שנת מותו של "צדקיהו בְּבָבֶל", אלא = "ואחת עשרה שנה מלך בירושלים": (מלכים ב' כד' 18).

"אֶבֶן אוֹ אֶסְטְרוֹאִיד":

פתרון "חלום האבן של נבוכדנאצר", אשר יעדו "לעת קץ של אחרית", מגלה עד כמה היקשה "נבוכדנאצר" על החכמים ויודעי העיתים בבבל ואמר = "מלתה מני אזדא": (דניאל ב' 5) = "נעלמו המלים מפני". כלומר, "נבוכדנאצר" לא יכול היה לזכור את תוכן "חלמו" ואולי לא רצה לזכור את "חלום האבן", כי מימושו חייב אותו להיות "מחריב המקדש".

המלכים בכל אזור הסהר הפורה, ידעו את סגולותיו של "מקדש I". ידוע היה לכולם כי הוא "המקדש באמת בית חי בית--בו אלהים מדבר" עם נביאים והוא "נבוכדנאצר" כנראה לא רצה למצוא את עצמו בעימות ישיר עם "אלהים". למרות זאת, וודאי הוא כי "יצר העליונות של נבוכדנאצר" קבע את רמת החלטתו להיות "מחריבו של מקדש I ולו". כדי להוכיח לכל הגויים, כי הוא בעליונותו הכתיב תמורות גורל.

אך בפתרון "חלום האבן" הוכיח "דניאל לנבוכדנאצר" כי "אלהי ישראל" הוא הבורא האחד והיחיד ואין "אלהים" אחרים בעולמנו ורק "פל-מוצא פי-הנה" מכתוב "טוחי זמן" ותמורות גורל. הואיל ובאמת האמין "נבוכדנאצר בפתרון חלמו", הבין הוא כי "הפוך היסטורי" יביא לעולם "אמונה", כאשר אותה "האבן" שראה בחלמו "תנותק מן החר ולא בידים". כלומר ולא בידי אדם "תנותק אבן השתיה" אלא "פעל אלהים" יביא לניפוץ "פסלי אמונות ההבל".

קיימת גם האפשרות, כי "נבוכדנאצר" לא זכר את תוכן "חלמו", בגלל חוסר מודעות לקיומו של "אסטרואיד" אשר יופיע וייצור "אות שממי של ערב בקר". אפשרות זו, כי אותה "אבן" שראה "נבוכדנאצר בחלמו" יכולה להיות "אסטרואיד" אמנם מתאימה "לפתרון החלום" כאשר עולה מתוכנו כי אותה "אבן" המרסקת את הפסל תהפוך להר גדול הממלא את כל הארץ = "ואבנא די-מחת לצלמא הנת לטור רב-- ומלאת כל-ארעא": (דניאל ב' 35).

יתכן כי "אסטרואיד" = [אבן]=[אנד]=[8]=[הרעש] = (זכריה יד' 5) = אמנם יכה בכדור הארץ. מכה זו תגרום לרעש אדמה בעוצמה חזקה ואז "תנופץ אבן השתיה" = (דניאל יב' 7) = "וככלות נפץ יד-עם-קדש--תכלינה כל-אלה": = ואז ברגע "של חותם הפוך היסטורי ערב בקר": יוצאו "לוחות הברית" מקברם כי זו תהיה "שנת צדק עלמים": = (דניאל ט' 24).

"סמל גימטרי בשנת 19 לנבוכדנאצר":

[19]=[שם אמונה]=[ישראל]=[1+9]=910 שנה = "מיציאת מצרים".

+ 14 שנה

בשנת 573 לפנה"ס = "שנה 14 לחורבן מקדש I" = (יחזקאל מ' 1) = "ביום כיפור" "אבישי" נתן "ליחזקאל" את "תכנית" מקדש III. "יהנה-איש מראהו כמראה נחשת ופתיל-פשתים בידו וקנה המדה": = (יחזקאל מ' 3) = [כמראהו במפגש = (דניאל י' 6-5)].

חֲלוֹם "אֶמוֹנָה" שֶׁל נְבוּכַדְנֶאצַּר :

+ 9 שָׁנָה

בשנת 564 לפנה"ס = חֲלוֹם "אֶמוֹנָה" שֶׁל נְבוּכַדְנֶאצַּר = (דניאל ד') = "דְּנִיאל" פתר את החלום.

+ 1 שָׁנָה

בשנת 563 לפנה"ס = הַתְּנַשֵּׁם חֲלוֹם "אֶמוֹנָה" שֶׁל נְבוּכַדְנֶאצַּר והוא הפך "נֶע וְנָד" = (דניאל ד' 26).
כנראה מאותה שנה ולמשך 7 שָׁנִים מָלַךְ עַל בָּבֶל בְּנוֹ שֶׁל נְבוּכַדְנֶאצַּר
"אֹיִל מְרַדֵּךְ". אולי באותן 7 שָׁנִים, נקרא שמו של אביו = נְבוּכַדְנֶאצַּר
נְבוּנְאִיד.

+ 2 שָׁנִים

עֲדָכֹן = "אֹיִל מְרַדֵּךְ מָלַךְ בָּבֶל בְּשָׁנַת מָלְכוֹ" הַשָּׁנָה "נִשְׂא אֶת-רֹאשׁ יְהוֹיָכִין":
בשנת 561 לפנה"ס = "שָׁנָה 37 לַיהוֹיָכִין מֶלֶךְ-יְהוּדָה" = (מלכים ב' כה' 27-30) = "וַיְהִי בְשָׁלְשִׁים
וְשֵׁבַע שָׁנָה לְגָלוּת יְהוֹיָכִין מֶלֶךְ-יְהוּדָה בְּשָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ בְּעֶשְׂרִים
וְשֵׁבַע לַחֹדֶשׁ נִשְׂא אֹיִל מְרַדֵּךְ מָלַךְ בָּבֶל בְּשָׁנַת מָלְכוֹ אֶת-רֹאשׁ
יְהוֹיָכִין מֶלֶךְ-יְהוּדָה--מִבֵּית פְּלָא וַיְדַבֵּר אֵתוֹ טְבוֹת":

+ 5 שָׁנִים

בשנת 556 לפנה"ס = "מוֹת נְבוּכַדְנֶאצַּר" = מָלַךְ 50 שָׁנָה.

"בְּלֹא־שָׂר מָלַךְ בָּבֶל": = ["בְּלֹא־שָׂר בֶּן נְבוּכַדְנֶאצַּר": (דניאל ח' 18)].

+ 1 שָׁנָה

בשנת 555 לפנה"ס = "שָׁנָה 1 לְבְּלֹא־שָׂר" = (דניאל ז' 1) = חֲלוֹם חֲזִיוֹן לַיְלָה לְדְנִיאל.

+ 2 שָׁנִים

בשנת 553 לפנה"ס = "שָׁנָה 3 לְבְּלֹא־שָׂר" = (דניאל ח' 1) = רָאָה דְנִיאל חֲזִיוֹן "בְּשׁוֹשׁוֹן הַבִּירָה אֲשֶׁר
בְּעִלְמָם הַמְדִינָה" .. = על שפת יובל הנהר = "וַאֲנִי הֵייתִי עַל-אוּבַל אוּלִי
וַאֲשָׂא עֵינַי וְאָרָאָה": = (דניאל ח' 2-15) = "וַהֲנֵה עֵמִד לְנִגְדִי כְּמִרְאָה-גְּבֵר":
ואת באור "חֲזִיוֹן I" מְשַׁמֵּעַ גְּבַרִיאֵל...

"חֲזִיוֹן I לְגְבַרִיאֵל": = "הִזְעַם לְמִשְׁךְ 2300 שָׁנָה"...

בהנחיית "אֲבִישִׁי" "בְּחִזוֹנוֹ זֶה" מגדיר "גְּבַרִיאֵל" את מטרת "הִזְעַם" =
"וַיֹּאמֶר הֲנִי מוֹדִיעַךְ אֶת אֲשֶׁר-יְהִיָּה בְּאַחֲרֵית הִזְעַם כִּי לְמוֹעֵד קָץ":
(דניאל ח' 19).

"הִזְעַם" כעונש, ניתק את היהודים "מֵאֲלֵהִים" תוך הפיכת שם הקודש
שהיה ידוע "הַתְּמִיד": = (דניאל ח' 11) = [אֶמוֹנָה]=[7+9+5] = [ז]+[ט]+[ה]
להיות מוצפן = "צְפוּנִי": (יחזקאל ז' 22) = "צוּפֵן הַתְּמִיד". הצפנת השם
התקיימה במרוצת תקופת "הִזְעַם עַל הַפֶּשַׁע" = (דניאל ח' 13-11) = שבחילול
"הַתְּמִיד בְּטוֹחַ הַזָּמֶן" שנקצב = "עַד עָרֵב בִּקְרֵ אֲלָפִים וְשָׁלֹשׁ מֵאוֹת
וְנִצְדַק קִדְשׁ": = (דניאל ח' 14) = כלומר = "2300 שָׁנָה".

"גְּבַרִיאֵל" מדייק ומבאר את נקודת המוצא "לְטוֹחַ זָמֶן הִזְעַם" והיא
חופפת לשנת 317 לפנה"ס בה ירשו ארבעה שרי צבא "אֶת מְלְכוּתוֹ שֶׁל
אֲלֶסַנְדֵּר הַגָּדוֹל מִמְּקִדוֹנִיָּה" = (דניאל ח' 21-24) = "מֶלֶךְ יוֹן" .. "הוא המֶלֶךְ
הָרִאשׁוֹן וְהַנְּשִׁבְרֵת--וְתַעֲמִדְנָה אַרְבַּע תַּחְתֶּיהָ אַרְבַּע מְלָכוֹת מִגּוֹי
יַעֲמִדְנָה" ... "וּבְאַחֲרֵית מְלָכוֹתֵם כְּהֵתֵם הַפִּשְׁעִים--יַעֲמִד מֶלֶךְ עַז-פָּנִים
וּמִבֵּין חִידוֹת וְעֵצִים כִּחוֹ וְלֹא בְכֹחוֹ וְנִפְלְאוֹת יִשְׁחִית וְהִצְלִיחַ וְעָשָׂה
וְהִשְׁחִית עֲצוּמִים וְעַם-קִדְשִׁים" ומסתיים החזון "וְעַד קֵץ מַלְחָמָה
נִחְרָצֶת שְׁמֹנוֹת" = (דניאל ט' 26) ... "הִזְעַם" אִם-כֵּן, כעונש שמר על שלמות
"הַפְּלֹאוֹת בְּטוֹחַ זָמֶן שֶׁל 2300 שָׁנָה" ובכך נמנע שינוי אפשרי בתהליך
"הַדְּחִיָּה" של הופעת "צְדָק עֲלָמִים".

”מִשְׁתֶּה בְּלֹא־שֶׁצֶר”:

+ 15 שְׁנָה

בשנת 538- לפנה”ס = ”בְּלֹא־שֶׁצֶר מִלְפָּא עֲבַד לְחַם רַב לְרַבְרַבְנוּהִי אֶלְף וְלִקְבַל אֶלְפָּא חֲמֵרָא שְׁתֶּה” = (דניאל ה' 1) = ואת היין צווה לשתות מכלי הזהב אשר הוציא אביו נְבוּכַדְנֶאצַּר מִן הַמִּקְדָּשׁ בִּירוּשָׁלַיִם. ”בַּה-שַׁעֲתָה נִפְקָה אֶצְבְּעֵן דִּי יָד-אִנְשׁ וְכַתְּבֹן לְקַבַּל נְבֻכַדְנֶאצַּר עַל-גִּירָא דִּי-כַתַּל הִיכְלָא דִּי מִלְפָּא וּמִלְפָּא חִזָּה פִּסְ יָדָא דִּי כְּתִיבָה” = (דניאל ה' 5) = אז כתבו אצבעות יד אנוש כתובת על קיר בית המשתה ואת פשר הכתובת פענח ”דְּנִיָּאל” = (דניאל ה' 25) = ”מִנָּא מִנָּא תְּקַל וּפְרָסִין”. מייד צווה המלך ”בְּלֹא־שֶׁצֶר” להלביש את ”דְּנִיָּאל” בגדי ארגמן ולשים רביד זהב על צווארו ומינה את ”דְּנִיָּאל” לְשָׁלִיט III במלכותו. אולם, בו בלילה = (דניאל ה' 30) = ”בַּה בְּלִילִיא קִטִּיל בְּלֹא־שֶׁצֶר מִלְפָּא כְּשִׂדָּאָה”: נהרג ”בְּלֹא־שֶׁצֶר”... כלומר, באותו לילה ”כּוּרְשׁ II” כבש את ”בָּבֶל”.

”כּוּרְשׁ II מֶלֶךְ פָּרַס וּבָבֶל”:

+ 1 שְׁנָה

בשנת 537- לפנה”ס = ”שְׁנָה 1 לְכוּרְשׁ II בָּבֶל” = (עזרא א' 1) = 50 שְׁנָה לְחוּרְבֹן = ”כּוּרְשׁ II” הכריז על שיבת ציון וצווה על בנייתו של ”מִקְדָּשׁ II” = (עזרא א' 2) = ”כִּה אָמַר כּוּרְשׁ מֶלֶךְ פָּרַס--כָּל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהוּא-פָקַד עָלַי לְבָנוֹת-לוֹ בַּיַּת בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה”...

+ 1 שְׁנָה

בשנת 536- לפנה”ס = ”זָרְבָבֶל בֶּן-שָׂאֲלֻתִיאֵל בִּירוּשָׁלַם” = משנת 606- לפנה”ס = ”70 שְׁנָה לְבָבֶל”. התגשמות נבואת ”יִרְמְיָהוּ” = ”כִּי-כִה אָמַר יְהוָה כִּי לִפִּי מְלֹאֵת לְבָבֶל שְׁבַעִים שָׁנָה אֶפְקַד אֶתְכֶם וְהִקְמַתִּי עֲלֵיכֶם אֶת-דְּבָרֵי הַטּוֹב לְהָשִׁיב אֶתְכֶם אֶל-הַמָּקוֹם הַזֶּה”: (ירמיה כטי' 10).

+ 1 שְׁנָה

בשנת 535- לפנה”ס = ”אֲבִישִׁי” = (דניאל י' 1) = ”שְׁנָה 3 לְכוּרְשׁ II” = (דניאל י' 5-6) = ”וְהָיָה אִישׁ-אֶחָד לְבוּשׁ בְּדִים וּמִתְנִיּוֹ חֲגָרִים בְּכַתֵּם אוֹפִז׃” [כמראהו במפגש = (יחזקאל מ' 3) הופיע בפני ”דְּנִיָּאל” חזק אותו ”אֶל-תִּירָא” ונתן לו שם חדש ”אִישׁ-חֲמַדוֹת שְׁלוֹם לְךָ--חֲזַק וְחֲזַק”: (דניאל י' 19).

שְׁנָה 12 לְמֶלֶךְ אַחְשֻׁרוּשׁ ”כְּמַבְיָז בֶּן-כּוּרְשׁ II”

+ 13 שְׁנָה

בשנת 522-** לפנה”ס = ”בְּחֻדְשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא-חֻדְשׁ נִיסָן בְּשַׁנַּת שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה לְמֶלֶךְ אַחְשֻׁרוּשׁ הַפִּיל פּוּר הוּא הַגּוֹרֵל לְפָנָי הֶמֶן מִיּוֹם לַיּוֹם וּמִחֻדְשׁ לְחֻדְשׁ שְׁנַיִם-עֶשְׂרֵה הוּא-חֻדְשׁ אֲדָר” = (מגילת אסתר ג' 7) = ”מֶרְדֳּכָי אֶסְתֵּר וּכְמַבְיָז בֶּן-כּוּרְשׁ II” פּוּרִים 76 שְׁנָה לְגֻלוֹת יְהוּדֵיכֶן”...

[אחרי מלכות ”כְּמַבְיָז בֶּן-כּוּרְשׁ II” שלא הוליד יורש, מלך המתחזה בְּרָדְיָא ואח”כ ”דְּרִיוּשׁ I” נבחר מזרע האחמנים במדינת ”מְדִי” - להיות מלך על פרס ומדי].

+ 3 שְׁנִים

בשנת 519- לפנה”ס = ”דְּרִיוּשׁ I מֶלֶךְ פָּרַס מְדִי בָבֶל וּמַצְרַיִם”.

בשנת 517 לפנה"ס = "שנה 2 לדריוש I" = (זכריה א' 1) = התגשמות נבואת "ירמיהו" לתחילת בניין מקדש II = (ירמיה כח' 12) = "והיה כמלאות שבעים שנה" .. ובו ביום כאשר "זרבבל בן-שאלתיאל" לא אָזַר בְּרוּחוֹ עַד לְהוֹצִיא "את-הָאֶבֶן הָרִאשׁוֹה": = (זכריה ד' 7) = "אֶבֶן הַשְּׂתִיָּה" - התקיים "חזון II שֶׁל גְּבַרְיָאֵל". לכן, מאותו הַפּוֹךְ הִיסְטוֹרִי "צֶדֶק עֲלָמִים" נדחה "לְטוֹחַ זָמָן" בלתי ידוע = (דניאל יב' 9) = "כִּי-סִתְּמִים וְחַתְּמִים הַדְּבָרִים עַד-עַתָּה קָצָה": ואמנם, מתוקף קיום "החזון" .. "לוחות הברית" .. נשארו בקבר ומלכות "נֶצַח בַּיַּת-דָּוִד" אכן לא קמה ולכן, בית המקדש השני הוקם להיות בית חסר כבוד ...

"למתי צוה"? להיות ... = (זכריה יד' 7-9)

בשנת 1017 לפנה"ס = החל "שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ" לבנות את "הבית מקדש I" על משטח סקול ומפולס של ההר = (שמואל ב' כד' 25-18) = "בָּגְרוּן אֶרְנָה הַיְבֵסִי": אשר קנה "דָּוִד הַמֶּלֶךְ". ברור לחלוטין כי לא עלה על דעתו של מלך כמו "שְׁלֹמֹה", גם לא צל של מחשבה לבנות "מקדש" מסביב "לאֶבֶן" בגודל של "אֶבֶן הַשְּׂתִיָּה". כל העוצמה של "בית חי" - "בית בּוֹ אֱלֹהִים מְדַבֵּר" עם נביאים "וּמְשֻׁמֵּיעַ אֶת נְאֻם-יְהוָה כְּחִזּוֹן" שהתקיים "בְּזָמָן אֲמֵת" - מתבטלת הייתה מנוכחותה של "אֶבֶן" בגודל שכזה בתוך "המקדש". המתחם כולו חייב היה להיות מפולס ומרוצף לכבוד "לוחות הברית" שהונחו במרכז "הדביר". שלא לדבר על תפישת "אֲמוֹנָה בְּרוּחַ אֱלֹהִים" שהתנגדה לכל סגידה לחומר, כולל אבן הפסל.

כלומר, לא קודשו סלעים בהיסטוריה של ימי המקרא, למרות שתועדו אבנים כמו "אֶבֶן הַעֵזֶר" = (שמואל א' י' 12) = או דוגמת "אֶבֶן הַזֹּחֶלֶת אֲשֶׁר-אֶצֶל עֵין רִגְלִי": = (מלכים א' א' 9) = ומובן כי פרט לסמל נוכחותן לא נועדה להן קדושה של "אֲמוֹנָה בְּאֶבֶן". לפי-כך, אם הייתה ניצבת "אֶבֶן הַשְּׂתִיָּה" במתחם הר הבית, היה קיומה מתועד. גם נבואת הייסוד של "אֶבֶן הַשְּׂתִיָּה" = (ישעיה כח' 16) = "הֲנִי יוֹסֵד בְּצִיּוֹן אֶבֶן אֶבֶן בְּחֹן פָּנֵי יְקֻרַת מוֹסָד מוֹסָד--הַמְּאֲמִין לֹא יִחִישׁ": = מוכיחה כי צריך היה לייסד "אֶבֶן" כזאת, הואיל והיא לא הייתה בנמצא. ובוודאי שעצם חורבן הבית חייב את קבורת "לוחות הברית", כדי למנוע את נפילתן בשבי בידי זרים. כלומר, צריך היה לבנות כספת "אֶבֶן גּוֹלָל" גדולה מאד וזו "הָאֶבֶן" הנקראת בימינו "אֶבֶן הַשְּׂתִיָּה" ובתוכה להטמין את "לוחות הברית".

חפיפה זו בין "חֲלוֹם הָאֶבֶן שֶׁל נְבוּכַדְנֶאצַּר" לבין "חִזּוֹן הַקֶּץ לְפִלְאוֹת שְׁשֻׁמַע דְּנִיָּאל" .. מחייבת כי מועד בואו של "צֶדֶק עֲלָמִים" .. אכן נדחה לעת הזאת וכפי שנובע מחשבון "טוּחֵי הַזָּמָן" עד מעבר למועד "הַקֶּץ לְפִלְאוֹת". מתקבל אם-כן, כי רק כאשר יופיע = (דניאל ח' 14) = "אוֹת שְׁמִימֵי שֶׁל עָרֵב בְּקֹר וְנֶצֶדֶק קִדְשׁ" .. = כאמור, אז "כְּפִתְרוֹן חֲלוֹם הָאֶבֶן שֶׁל נְבוּכַדְנֶאצַּר" .. "תְּנוֹתֵק הָאֶבֶן מִן הָהָר" .. והלא היא "אֶבֶן הַשְּׂתִיָּה". ברור אם-כן, כי מציאות חיינו מחייבת "הַפּוֹךְ הִיסְטוֹרִי" והלא עד עתה התקיימו כבר כל פירטי תמורות הגורל שתועדו בידי "דְּנִיָּאל" מְחִזּוֹנוֹת הַמְּלָאכִים - גְּבַרְיָאֵל - וְהָאִישׁ לְבוּשׁ הַבְּדִים" .. "אֲבִישִׁי", כפי שמתברר, הוא = "מִלְאֲךָ הַבְּרִית אֲשֶׁר-אַתֶּם חֲפָצִים הֵנִה-בָּא--אֲמַר יְהוָה צְבָאוֹת": (מלאכי ג' 1). כלומר, "עַם קָץ מִלְחָמָה נִחְרָצָת" יופיע "צֶדֶק עֲלָמִים מִכַּחוֹ שֶׁל הַפּוֹךְ מִכּוֹן" שתחילתו בְּאוֹת שְׁמִימֵי שֶׁל = "עָרֵב בְּקֹר": (דניאל ח' 14). אז יתנהל "הַמְּשֻׁפֵּט הָאֱלֹהִי" ואחריו "בְּרִיאַה חֲדָשָׁה" = "הַבְּאִים יִשְׂרָשׁ יַעֲקֹב יִצְיָץ וּפְרַח יִשְׂרָאֵל וּמְלָאוּ פְּנֵי-תֵבֶל תְּנוּבָה": (ישעיה כו' 6). לפי-כך, "דְּנִיָּאל אִישׁ-חֲמִדוֹת" יזכר כְּאִישׁ חִזּוֹן פּוֹתֵר חֲלוֹמוֹת וּסְמֵלוֹ "צֶדֶק" - כי אמנם כנביא אֲמֵת תֵּעַד אֵת "טוּחֵי הַזָּמָן" שהוכתבו מכוח "כֶּל-מוֹצֵא פִי-יְהוָה" .. "וּמְרָאָה הָעָרֵב וְהַבְּקֹר אֲשֶׁר נֶאֱמַר אֲמֵת הוּא": (דניאל ח' 26).